

32013R0606

L 181/4

SLUŽBENI LIST EUROPSKE UNIJE

29.6.2013.

**UREDBA (EU) br. 606/2013 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA
od 12. lipnja 2013.**

o uzajamnom priznavanju zaštitnih mjera u građanskim stvarima

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 81. stavak 2. točke (a), (e) i (f),

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon proslijeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

nakon savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom,

uzimajući u obzir mišljenje Odbora regija ⁽¹⁾,

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom ⁽²⁾,

budući da:

(1) Unija si je kao cilj postavila održavanje i razvoj područja slobode, sigurnosti i pravde u kojem je osigurano slobodno kretanje osoba te omogućen pristup pravosuđu, posebno putem načela uzajamnog priznavanja sudskih i izvansudskih odluka u građanskim stvarima. Za postupnu uspostavu takvog područja Unija mora donijeti mjere u vezi s pravosudnom suradnjom u građanskim stvarima s prekograničnim implikacijama, posebno kada je to potrebno za valjano funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

(2) Člankom 81. stavkom 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) predviđa se da se pravosudna suradnja u građanskim stvarima s prekograničnim implikacijama treba temeljiti na načelu uzajamnog priznavanja presuda i odluka u izvansudskim predmetima.

(3) U zajedničkom području pravde bez unutarnjih granica, odredbe kojima se osigurava brzo i jednostavno priznavanje, te, kada je to primjenjivo, izvršavanje zaštitnih mjera koje je odredila jedna država članica u drugoj državi članici, od ključne su važnosti za osiguravanje, da se zaštita koja se fizičkoj osobi pruža u jednoj državi članici održi i nastavi u svakoj drugoj državi članici u koju ta osoba putuje ili se seli. Potrebno je osigurati da zakonito ostvarivanje prava na slobodno kretanje i boravak unutar državnog područja država članica od strane građana Unije, u skladu s člankom 3. stavkom 2. Ugovora o Europskoj uniji (UEU) i člankom 21. UFEU-a, ne dovede do gubitka te zaštite.

(4) Uzajamno povjerenje u rad pravosuđa u Uniji i cilj osiguravanja bržeg i jeftinijeg protoka zaštitnih mjera unutar Unije opravdava načelo u skladu s kojim se zaštitne mjere određene u jednoj državi članici priznaju u svim drugim državama članicama bez potrebe provođenja posebnog postupka. Zbog toga bi zaštitnu mjeru određenu u jednoj državi članici („država članica podrijetla”) trebalo tretirati kao da je određena u državi članici u kojoj se zahtijeva njezino priznavanje („zamoljena država članica”).

(5) Radi postizanja cilja slobodnog kretanja zaštitnih mjera, potrebno je i primjereno da pravila kojima se uređuje priznavanje i, kada je to primjenjivo, izvršavanje zaštitnih mjera, budu uređeni pravnim instrumentom Unije koji je obvezujući i izravno primjenjiv.

(6) Ova bi se Uredba trebala primjenjivati na zaštitne mjere koje su određene radi zaštite osobe kada postoje ozbiljni razlozi za sumnju da su život, tjelesna ili psihološka nepovredivost, osobna sloboda, sigurnost ili spolna nepovredivost ugroženi, na primjer tako da se spriječi svaki oblik nasilja zbog spola, ili nasilja počinjenog od strane bliskih osoba, kao što su fizičko nasilje, zlostavljanje, spolno nasilje, praćenje, zastrašivanje ili drugi oblici posredne prisile. Važno je naglasiti da se ova Uredba primjenjuje na sve žrtve, bez obzira na to jesu li one žrtve nasilja zbog spola.

(7) Direktivom 2012/29/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o uspostavi minimalnih standarda za prava, potporu i zaštitu žrtava kaznenih djela ⁽³⁾ osigurava se da žrtve kaznenih djela dobivaju odgovarajuće informacije i podršku.

⁽¹⁾ SL C 113, 18.4.2012., str. 56.

⁽²⁾ Stajalište Europskog parlamenta od 22. svibnja 2013. (još nije objavljeno u Službenom listu) i odluka Vijeća od 6. lipnja 2013.

⁽³⁾ SL L 315, 14.11.2012., str. 57.

- (8) Ovom se Uredbom dopunjuje Direktiva 2012/29/EU. Činjenica da je određena osoba predmetom zaštitne mjere određene u građanskim stvarima, ne isključuje nužno mogućnost da se tu osoba odredi kao „žrtvu” u smislu navedene Direktive.
- (9) Područje primjene ove Uredbe u okviru je pravosudne suradnje u građanskim stvarima u smislu članka 81. UFEU-a. Ova se Uredba primjenjuje samo na zaštitne mjere određene u građanskim stvarima. Zaštitne mjere određene u kaznenim stvarima obuhvaćene su Direktivom 2011/99/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o europskom nalogu za zaštitu⁽¹⁾.
- (10) Pojam građanskih stvari trebalo bi tumačiti samostalno, u skladu s načelima prava Unije. Za potrebe ocjenjivanja građanskopravnog karaktera određene zaštitne mjere ne bi trebalo biti odlučujuće je li je odredilo tijelo građanskog, upravnog ili kaznenog karaktera.
- (11) Ova Uredba ne bi smjela utjecati na funkcioniranje Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću⁽²⁾ („Uredba Bruxelles II.a”). Odluke donesene u skladu s Uredbom Bruxelles II.a nastavljaju se priznavati i izvršavati u skladu s ovom Uredbom.
- (12) Ovom se Uredbom uzimaju u obzir različite pravne tradicije država članica te se njome ne utječe na nacionalne sustave za određivanje zaštitnih mjera. Ovom se Uredbom ne obvezuju države članice da mijenjaju svoje nacionalne sustave kako bi omogućile određivanje zaštitnih mjera u građanskim stvarima, ili uvođenje zaštitnih mjera u građanske stvari radi primjene ove Uredbe.
- (13) Kako bi se u obzir uzele različite vrste tijela koja određuju zaštitne mjere u građanskim stvarima u državama članicama, te za razliku od drugih područja pravosudne suradnje, ova bi se Uredba trebala primjenjivati na odluke kako pravosudnih tako i upravnih tijela, pod uvjetom da upravna tijela jamče posebno svoju nepristranost i pravo stranaka na sudsko preispitivanje odluka. Policijska se tijela ni u kom slučaju ne bi trebalo smatrati tijelima za izdavanje u smislu ove Uredbe.
- (14) Na temelju načela uzajamnog priznavanja, zaštitne mjere određene u građanskim stvarima u državi članici podrijetla trebalo bi priznati u zamoljenoj državi članici, kao zaštitne mjere u građanskim stvarima u skladu s ovom Uredbom.
- (15) U skladu s načelom uzajamnog priznavanja, priznavanje odgovara trajanju zaštitne mjere. Međutim, uzimajući u obzir raznovrsnost zaštitnih mjera u zakonodavstvima država članica, posebno u pogledu njihovog trajanja, te činjenicu da će se ova Uredba u pravilu primjenjivati u hitnim situacijama, učinke priznavanja na temelju ove Uredbe trebalo bi iznimno ograničiti na razdoblje od 12 mjeseci od izdavanja potvrde predviđene ovom Uredbom, neovisno o tome ima li sama zaštitna mjera (bilo da se radi o privremenoj, vremenski ograničenoj ili neodređenoj mjeri) dulje trajanje.
- (16) U slučajevima u kojima je trajanje zaštitne mjere dulje od 12 mjeseci, ograničavanje učinaka priznavanja na temelju ove Uredbe ne bi trebalo dovoditi u pitanje pravo zaštićene osobe da se pozove na tu zaštitnu mjeru na temelju bilo kojeg drugog postojećeg pravnog akta Unije kojim se predviđa priznavanje ili da podnese zahtjev za nacionalnu zaštitnu mjeru u zamoljenoj državi članici.
- (17) Ograničavanje učinaka priznavanja je zbog posebne prirode predmeta koji se uređuje ovom Uredbom iznimno te ne bi smjelo biti presedan za druge instrumente u građanskim i trgovačkim stvarima.
- (18) U ovoj bi se Uredbi trebalo baviti samo priznavanjem obveze nametnute zaštitnom mjerom. U njoj se ne bi smjeli uređivati postupci za provedbu ili izvršenje zaštitne mjere, niti bi ona smjela obuhvaćati moguće sankcije koje bi se mogle odrediti u slučaju da je obvezu određenu zaštitnom mjerom prekršila zamoljena država članica. Navedena su pitanja prepuštena pravu te države članice. Međutim, u skladu s općim načelima prava Unije, a posebno načelom uzajamnog priznavanja, države članice trebaju osigurati da zaštitne mjere priznate na temelju ove Uredbe mogu proizvoditi učinke u zamoljenoj državi članici.

⁽¹⁾ SL L 338, 21.12.2011., str. 2.

⁽²⁾ SL L 338, 23.12.2003., str. 1.

- (19) Zaštitnim mjerama obuhvaćenima ovom Uredbom trebala bi se zaštićenoj osobi pružiti zaštita u njezinu mjestu boravišta ili mjestu rada ili drugom mjestu koje ta osoba redovito posjećuje, kao što je mjesto boravište bliskih rođaka ili škola ili obrazovna ustanova koju pohađa njezino dijete. Neovisno o tome je li konkretno mjesto ili veličina područja koje(-ja) je obuhvaćeno(-a) zaštitnom mjerom opisano(-a) u zaštitnoj mjeri jednom ili više adresa ili jednim ili više upućivanja na ograničeno područje kojoj/kojem se osoba koja predstavlja opasnost ne smije približiti odnosno ili tamo ući (ili kombinacija tih dvaju mogućnosti), priznavanje obveze nametnute zaštitnom mjerom odnosi se na svrhu koju to mjesto ima za zaštićenu osobu prije nego na konkretnu adresu.
- (20) S obzirom na navedeno i pod uvjetom da se zadrže priroda i ključni elementi zaštitne mjere, nadležnom tijelu zamoljene države članice trebalo bi biti dopušteno da prilagodi sadržajne elemente zaštitne mjere, kada je takva prilagodba potrebna kako bi priznavanje zaštitne mjere bilo djelotvorno u praksi u zamoljenoj državi članici. Sadržajni elementi uključuju adresu, opću lokaciju ili najmanju udaljenost na kojoj se osoba koja predstavlja opasnost treba držati od zaštićene osobe, adrese ili opće lokacije. Međutim, takva prilagodba ne smije utjecati na vrstu i građanskopravnu prirodu zaštitne mjere.
- (21) S ciljem olakšavanja prilagodbe zaštitne mjere, trebalo bi u potvrdi navesti predstavlja li adresa navedena u zaštitnoj mjeri mjesto boravišta, mjesto rada ili mjesto koje zaštićena osoba redovno posjećuje. Nadalje, ako je to važno, u potvrdi bi trebalo navesti ograničeno područje (približni polumjer od konkretne adrese) na kojem vrijedi obveza koja je zaštitnom mjerom nametnuta osobi koja predstavlja opasnost.
- (22) S ciljem olakšavanja slobodnog kretanja zaštitnih mjera unutar Unije, ovom bi Uredbom trebalo uvesti jedinstveni obrazac potvrde i u tu svrhu predvidjeti uspostavu višejezičnog standardnog obrasca. Tijelo za izdavanje trebalo bi izdati potvrdu na zahtjev zaštićene osobe.
- (23) U višejezičnom obrascu potvrde trebalo bi što je moguće više ograničiti polja u koja se unosi slobodan, kako bi se u većini slučajeva mogao osigurati prijevod ili transliteracija korištenjem standardnog obrasca na odgovarajućem jeziku, bez nametanja bilo kakvih troškova zaštićenoj osobi. Eventualni troškovi prevođenja koje prelazi tekst višejezičnog standardnog obrasca moraju se raspodijeliti na način propisan pravom države članice podrijetla.
- (24) Ako potvrda sadrži slobodan tekst, nadležno tijelo zamoljene države članice trebalo bi odrediti je li potreban prijevod ili transliteracija. To ne bi smjelo sprečavati zaštićenu osobu ili tijelo za izdavanje države članice podrijetla od osiguravanja prijevoda ili transliteracije na vlastitu inicijativu.
- (25) Radi osiguravanja poštovanja prava na obranu osobi koja predstavlja opasnost, kada je zaštitna mjera određena u odsutnosti ili u okviru postupka u kojem se ne predviđa prethodno obavješćivanje te osobe („postupak *ex-parte*”), izdavanje potvrde trebalo bi biti moguće samo ako je ta osoba imala mogućnost pripremiti svoju obranu protiv zaštitne mjere. Međutim, s ciljem sprečavanja izbjegavanja, i uzimajući u obzir uobičajenu hitnost slučajeva u kojima su potrebne zaštitne mjere, ne bi trebalo zahtijevati da rok za isticanje takvih prava na obranu istječe prije nego što potvrda može biti izdana. Potvrdu bi trebalo izdati čim zaštitna mjera bude izvršna u državi članici podrijetla.
- (26) Uzimajući u obzir ciljeve jednostavnosti i brzine, ovom se Uredbom predviđaju jednostavni i brzi načini obavješćivanja osobe koja predstavlja opasnost postupovnim fazama. Ti bi se posebni načini obavješćivanja trebali primjenjivati samo za potrebe ove Uredbe zbog posebne prirode njezina predmeta, oni ne bi trebali poslužiti kao presedan za druge instrumente u građanskim i trgovačkim stvarima te ne bi trebali utjecati na obveze države članice u pogledu dostave sudskih i izvan-sudskih pismena u građanskim stvarima u inozemstvu, koje proizlaze iz bilateralnih ili multilateralnih konvencija sklopljenih između države članice i treće zemlje.
- (27) Kada je o potvrdi obaviještena osoba koja predstavlja opasnost te kada je također provedena bilo koja prilagodba bilo kojeg sastavnog elementa zaštitne mjere, u zamoljenoj državi članici trebalo bi na odgovarajući način uzeti u obzir interes zaštićene osobe da se ne otkrije mjesto na kojem ona boravi ili drugi kontakti podaci. Takve podatke ne bi trebalo otkrivati osobi koja predstavlja opasnost, osim ako je takvo otkrivanje potrebno za ispunjavanje ili izvršavanje zaštitne mjere.
- (28) Protiv izdavanja potvrde ne bi trebala biti dopuštena žalba.

- (29) Potvrdu bi trebalo ispraviti kada zbog očite pogreške ili netočnosti, kao što je strojopisna pogreška ili pogreška pri prepisivanju ili kopiranju, potvrda ne odražava ispravno zaštitnu mjeru ili bi je trebalo ukinuti, ako je očito pogrešno izdana, na primjer kada je korištena za mjeru koja ne ulazi u područje primjene ove Uredbe ili kada je izdana uz kršenje uvjeta za njezino izdavanje.
- (30) Tijelo za izdavanje države članice podrijetla trebalo bi, na zahtjev, pomoći zaštićenoj osobi u pribavljanju informacija o tijelima zamoljene države članice pred kojima se treba pozvati na zaštitnu mjeru ili pred kojima treba zahtijevati njezino izvršenje.
- (31) Usklađeno funkcioniranje pravosuđa iziskuje da se nespojive odluke ne bi smjele donijeti u dvjema državama članicama. S tim bi ciljem, ovom Uredbom trebalo predvidjeti razlog za odbijanje priznavanja ili izvršenja zaštitne mjere u slučajevima nespojivosti s presudom koja je donesena ili priznata u zamoljenoj državi članici.
- (32) U iznimnim je slučajevima opravdano da, zbog razloga javnog interesa, sud zamoljene države članice odbije priznavanje ili izvršenje zaštitne mjere, ako bi njezina primjena bila očito nespojiva s javnim poretkom te države članice. Međutim, sud ne bi trebao moći primjenjivati izuzeće zbog javnog poretka kako bi odbio priznavanje ili izvršenje zaštitne mjere, ako bi to bilo protivno pravima navedenima u Povelji o temeljnim pravima Europske unije, a posebno njezinom članku 21.
- (33) U slučaju suspenzije ili ukidanja zaštitne mjere ili poništenja potvrde u državi članici podrijetla, nadležno tijelo zamoljene države članice trebalo bi po podnošenju odgovarajuće potvrde, suspendirati ili poništiti učinke priznavanja te, kada je to primjenjivo, izvršenja zaštitne mjere.
- (34) Zaštićena osoba trebala bi imati djelotvoran pristup pravosuđu u drugoj državi članici. Radi osiguravanja djelotvornog pristupa u postupcima obuhvaćenima ovom Uredbom, potrebno je predvidjeti pravnu pomoć u skladu s Direktivom Vijeća 2003/8/EZ od 27. siječnja 2003. o unapređenju pristupa pravosuđu u prekograničnim sporovima utvrđivanjem minimalnih zajedničkih pravila o pravnoj pomoći u takvim sporovima⁽¹⁾.
- (35) S ciljem olakšanja primjene ove Uredbe, države članice trebalo bi obvezati na pružanje određenih informacija o njihovim nacionalnim pravilima i postupcima u vezi sa zaštitnim mjerama u građanskim stvarima u okviru Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima, osnovane Odlukom Vijeća 2001/470/EZ⁽²⁾. Pristup informacijama koje pruže države članice moguć je putem europskog portala e-pravosuđe.
- (36) Radi osiguranja jedinstvenih uvjeta za provedbu ove Uredbe, provedbene ovlasti trebalo bi dodijeliti Komisiji u pogledu izrade i naknadnih izmjena obrazaca predviđenih u ovoj Uredbi. Te bi se ovlasti trebale izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije⁽³⁾.
- (37) Za donošenje provedbenih akata o izradi i naknadnim izmjenama obrazaca predviđenih u ovoj Uredbi trebalo bi koristiti postupak ispitivanja.
- (38) Ovom se Uredbom poštuju temeljna prava i načela priznata Poveljom o temeljnim pravima Europske unije. Njome se posebice nastoje osigurati prava na obranu i pošteno suđenje, kako su utvrđena u člancima 47. i 48. navedene Povelje. Ovu bi Uredbu trebalo primjenjivati u skladu s tim pravima i načelima.
- (39) S obzirom na to da cilj ove Uredbe, odnosno utvrđivanje pravila za jednostavan i brz mehanizam priznavanja zaštitnih mjera u građanskim stvarima koje odredi država članica, ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego se on na bolji način može ostvariti razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. UEU-a. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Uredba ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.
- (40) U skladu s člankom 3. Protokola br. 21 o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske s obzirom na područje slobode, sigurnosti i pravde, koji je priložen UEU-u i UFEU-u, navedene su države članice obavijestile da žele sudjelovati u donošenju i primjeni ove Uredbe.

(1) SL L 26, 31.1.2003., str. 41.

(2) SL L 174, 27.6.2001., str. 25.

(3) SL L 55, 28.2.2011., str. 13.

(41) U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 22 o stajalištu Danske, koji je priložen UEU-u i UFEU-u, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe, nije njome vezana niti se ona na nju primjenjuje.

(42) Europski nadzornik za sigurnost podataka je 17. listopada 2011. dao mišljenje ⁽¹⁾, na temelju članka 41. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka ⁽²⁾,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

PREDMET, PODRUČJE PRIMJENE I DEFINICIJE

Članak 1.

Predmet

Ovom se Uredbom utvrđuju pravila za jednostavan i brz mehanizam za priznavanje zaštitnih mjera određenih u građanskim stvarima u državi članici.

Članak 2.

Područje primjene

1. Ova se Uredba primjenjuje na zaštitne mjere u građanskim stvarima koje je odredilo tijelo za izdavanje u smislu članka 3. točke 4.

2. Ova se Uredba primjenjuje na prekogranične predmete. Za potrebe ove Uredbe predmet se smatra prekograničnim kada je priznavanje zaštitne mjere određene u jednoj državi članici potrebno provesti u drugoj državi članici.

3. Ova se Uredba ne primjenjuje na zaštitne mjere koje ulaze u područje primjene Uredba (EZ) br. 2201/2003.

Članak 3.

Definicije

Za potrebe ove Uredbe primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „zaštitna mjera” znači svaka odluka, bez obzira na njezin naziv, koju odredi tijelo za izdavanje države članice podrijetla, u skladu s njezinim nacionalnim pravom, te kojom se

osobi koja predstavlja opasnost, s ciljem zaštite druge osobe u slučaju kada bi mogla biti ugrožena tjelesna ili psihološka nepovredivost te osobe, nameću jedna ili više sljedećih obveza:

(a) zabrana ili uređenje dolaska u mjesto u kojem zaštićena osoba ima boravište, radi ili koje redovno posjećuje ili se na njemu zadržava;

(b) zabrana ili uređenje bilo kojeg oblika kontakta sa zaštićenom osobom, uključujući putem telefona, elektroničke ili obične pošte, telefaksa ili drugih sredstava;

(c) zabrana ili uređenje približavanja zaštićenoj osobi na udaljenost manju od propisane;

2. „zaštićena osoba” znači fizička osoba koja je predmet zaštite koja se pruža zaštitnom mjerom;

3. „osoba koja predstavlja opasnost” znači fizička osoba kojoj su nametnute jedna ili više obveza iz točke 1.

4. „tijelo za izdavanje” znači svako pravosudno ili svako drugo tijelo koje država članica odredi kao ono koje je nadležno za pitanja koja ulaze u područje primjene ove Uredbe, pod uvjetom da takvo drugo tijelo strankama pruža jamstva u pogledu nepristranosti te da njegove odluke u vezi sa zaštitnom mjerom mogu, prema pravu države članice u kojoj ono postupa, biti predmetom preispitivanja od strane pravosudnog tijela i imati sličnu snagu i učinke kao i odluke pravosudnog tijela u istoj stvari;

5. „država članica podrijetla” znači država članica u kojoj je zaštitna mjera određena;

6. „zamoljena država članica” znači država članica u kojoj se zahtijeva priznavanje te, ako je to potrebno, izvršenje zaštitne mjere.

POGLAVLJE II.

PRIZNAVANJE I IZVRŠENJE ZAŠTITNIH MJERA

Članak 4.

Priznavanje i izvršenje

1. Zaštitna mjera određena u državi članici, priznaje se u drugoj državi članici bez provođenja posebnog postupka i izvršna je bez izjave o izvršivosti.

⁽¹⁾ SL C 35, 9.2.2012., str. 10.

⁽²⁾ SL L 8, 12.1.2001., str. 1.

2. Zaštićena osoba koja se u zamoljenoj državi članici želi pozvati na zaštitnu mjeru određenu u državi članici podrijetla dostavlja nadležnom tijelu zamoljene države članice:

- (a) presliku zaštitne mjere koja ispunjava pretpostavke potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti;
- (b) potvrdu izdanu u državi članici podrijetla na temelju članka 5.; i
- (c) ako je to potrebno, transliteraciju i/ili prijevod potvrde u skladu s člankom 16.

3. Potvrda proizvodi učinke samo u granicama izvršivosti zaštitne mjere.

4. Neovisno o duljem trajanju zaštitne mjere, učinci priznavanja na temelju stavka 1. ograničavaju se na razdoblje od 12 mjeseci od dana izdavanja potvrde.

5. Postupak za izvršavanje zaštitnih mjera uređen je pravom zamoljene države članice.

Članak 5.

Potvrda

1. Tijelo za izdavanje države članice podrijetla na zahtjev zaštićene osobe izdaje potvrdu na višejezičnom standardnom obrascu, izrađenom u skladu s člankom 19., a koji sadrži informacije predviđene u članku 7.

2. Protiv izdavanja potvrde nije dopuštena žalba.

3. Na zahtjev zaštićene osobe, tijelo za izdavanje države članice podrijetla osigurava zaštićenoj osobi transliteraciju i/ili prijevod potvrde služeći se višejezičnim standardnim obrascem izrađenim u skladu s člankom 19.

Članak 6.

Pretpostavke za izdavanje potvrde

1. Potvrda se može izdavati samo ako je o zaštitnoj mjeri obaviještena, u skladu s pravom države članice podrijetla, osoba koja predstavlja opasnost.

2. Ako je zaštitna mjera određena u odsutnosti, potvrda se može izdati samo ako je osobi koja predstavlja opasnost dostavljena isprava kojom je pokrenut postupak ili jednakovrijedna isprava ili je ta osoba na drugi način, i to pravovremeno odnosno na način kojim se toj osobi omogućuje da pripremi svoju obranu, prema potrebi, obaviještena o pokretanju postupka, u skladu s pravom države članice podrijetla.

3. Ako je zaštitna mjera određena u postupku u kojem nije predviđeno prethodno obavješćivanje osobe koja predstavlja opasnost („postupak *ex-parte*”), potvrda se može izdati samo ako je ta osoba, prema pravu države članice podrijetla, imala pravo pobijati zaštitnu mjeru.

Članak 7.

Sadržaj potvrde

Potvrda sadrži sljedeće informacije:

- (a) naziv i adresu/kontaktne podatke tijela za izdavanje;
- (b) referentni broj predmeta;
- (c) datum izdavanja potvrde;
- (d) podatke o zaštićenoj osobi: ime, datum i mjesto rođenja, ako su poznati, te adresu koja se koristi za obavješćivanje, a ispred koje stoji jasno upozorenje da adresa može biti otkrivena osobi koja predstavlja opasnost;
- (e) podatke o osobi koja predstavlja opasnost: ime, datum i mjesto rođenja, ako su poznati, te adresu koja se koristi za obavješćivanje;
- (f) sve informacije koje su potrebne za izvršavanje zaštitne mjere, uključujući, kada je to potrebno, vrstu mjere i obvezu koja je njome nametnuta osobi koja predstavlja opasnost te navođenje namjene mjesta i/ili opsega područja u odnosu na koji je toj osobi zabranjeno približavanje ili dolazak, ovisno o slučaju;
- (g) trajanje zaštitne mjere;
- (h) trajanje učinaka priznavanja na temelju članka 4. stavka 4.;

- (i) izjavu da su ispunjene sve pretpostavke iz članka 6.;
- (j) informacije o pravima priznatim prema člancima 9. i 13.;
- (k) radi jasnoće upućivanja, puni naziv ove Uredbe.

Članak 8.

Obavješćivanje osobe koja predstavlja opasnost o potvrdi

1. Tijelo za izdavanje države članice podrijetla obavješćuje osobu koja predstavlja opasnost o potvrdi i činjenici da izdavanje potvrde za posljedicu ima priznavanje i, ako je to potrebno, izvršivost zaštitne mjere u svim državama članicama na temelju članka 4.

2. Ako osoba koja predstavlja opasnost ima boravište u državi članici podrijetla, obavješćivanje se provodi u skladu s pravom države članice. Ako osoba koja predstavlja opasnost ima boravište u državi članici koja nije država članica podrijetla ili u trećoj zemlji, obavješćivanje se provodi preporučenom pošiljkom s povratnicom ili na drugi jednakovrijedan način.

Slučajevi u kojima adresa osobe koja predstavlja opasnost nije poznata ili slučajevi u kojima ta osoba odbija potvrditi primitak obavijesti uređeni su pravom države članice podrijetla.

3. Podaci o mjestu boravka i drugi podaci o kontaktu zaštićene osobe ne otkrivaju se osobi koja predstavlja opasnost, osim ako je njihovo otkrivanje potrebno radi postupanja u skladu sa zaštitnom mjerom ili radi njezina izvršenja.

Članak 9.

Ispravak ili povlačenje potvrde

1. Ne dovodeći u pitanje članak 5. stavak 2. te na zahtjev zaštićene osobe ili osobe koja predstavlja opasnost, a koji je podnesen tijelu za izdavanje države članice podrijetla ili na vlastitu inicijativu tog tijela, potvrda se:

- (a) ispravlja, ako zbog pogreške u pisanju postoji neusklađenost između zaštitne mjere i potvrde; ili
- (b) povlači, ako je očito pogrešno izdana, uzimajući u obzir pretpostavke utvrđene u članku 6. i područje primjene ove Uredbe.

2. Postupak za ispravljanje odnosno povlačenje potvrde, uključujući eventualne žalbe, uređen je pravom države članice podrijetla.

Članak 10.

Pomoć zaštićenoj osobi

Na zahtjev zaštićene osobe, tijelo za izdavanje države članice podrijetla pomaže zaštićenoj osobi u pribavljanju informacija, koje su na raspolaganju u skladu s člancima 17. i 18., o tijelima zamoljene države članice pred kojima se ona treba pozvati na zaštitnu mjeru ili pred kojima treba zahtijevati njezino izvršenje.

Članak 11.

Prilagodba zaštitne mjere

1. Nadležno tijelo zamoljene države članice prilagođava, ako je to potrebno i u mjeri u kojoj je to potrebno, činjenične elemente zaštitne mjere kako bi zaštitna mjera proizvela učinke u toj državi članici.

2. Postupak za prilagodbu zaštitne mjere uređen je pravom zamoljene države članice.

3. O prilagodbi zaštitne mjere obavješćuje se osoba koja predstavlja opasnost.

4. Ako osoba koja predstavlja opasnost ima boravište u zamoljenoj državi članici, obavješćivanje se provodi u skladu s pravom te države članice. Ako osoba koja predstavlja opasnost ima boravište u državi članici koja nije zamoljena država članica ili u trećoj zemlji, obavješćivanje se provodi preporučenom pošiljkom s povratnicom ili na drugi jednakovrijedan način.

Slučajevi u kojima adresa osobe koja predstavlja opasnost nije poznata ili slučajevi u kojima ta osoba odbija potvrditi primitak obavijesti uređeni su pravom države članice podrijetla.

5. Zaštićena osoba ili osoba koja predstavlja opasnost mogu podnijeti žalbu protiv prilagodbe zaštitne mjere. Žalbeni postupak uređen je pravom zamoljene države članice. Međutim, podnošenje žalbe ne odgađa izvršenje.

Članak 12.

Nemogućnost preispitivanja merituma

Meritum zaštitne mjere određene u država članica podrijetla ne smije se ni u kom slučaju preispitivati u zamoljenoj državi članici.

Članak 13.

Odbijanje priznavanja ili izvršenja

1. Priznavanje i, kada je to potrebno, izvršenje zaštitne mjere odbija se na zahtjev osobe koja predstavlja opasnost, u mjeri u kojoj je takvo priznavanje:

- (a) očito suprotno javnom redu zamoljene države članice; ili
- (b) nespojivo s presudom koja je donesena ili priznata u zamoljenoj državi članici.

2. Zahtjev za odbijanje priznavanja ili izvršenja podnosi se sudu zamoljene države članice o kojem je ta država članica obavijestila Komisiju u skladu s člankom 18. stavkom 1. točkom (a) podtočkom iv.

3. Priznavanje zaštitne mjere ne smije biti odbijeno zbog toga što pravom zamoljene države članice nije dopuštena takva mjera na temelju istih činjenica.

Članak 14.

Suspenzija ili povlačenje priznavanja ili izvršenja

1. U slučaju suspenzije ili povlačenja zaštitne mjere u državi članici podrijetla, suspenzije ili ograničenja njezine izvršivosti, ili povlačenja potvrde u skladu s člankom 9. stavkom 1. točkom (b), tijelo za izdavanje države članice podrijetla, na zahtjev zaštićene osobe ili osobe koja predstavlja opasnost, izdaje potvrdu o toj suspenziji, ograničenju ili povlačenju, služeći se višejezičnim standardnim obrascem izrađenim u skladu s člankom 19.

2. Nakon što zaštićena osoba ili osoba koja predstavlja opasnost dostavi potvrdu izdanu u skladu sa stavkom 1., nadležno tijelo zamoljene države članice suspendira ili ukida učinke priznavanja i, kada je to potrebno, izvršenja zaštitne mjere.

POGLAVLJE III.

OPĆE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 15.

Legalizacija i druge slične formalnosti

Legalizacija ili druge slične formalnosti ne zahtijevaju se u odnosu na isprave izdane u državi članici u okviru ove Uredbe.

Članak 16.

Transliteracija ili prijevod

1. Svaka transliteracija ili prijevod koji se zahtijevaju prema ovoj Uredbi provodi se na službeni jezik ili na jedan od službenih jezika zamoljene države članice ili na bilo koji drugi službeni jezik institucija Unije za koji je ta država članica navela da ga može prihvatiti.

2. Podložno članku 5. stavku 3., svaki prijevod u okviru ove Uredbe obavlja osoba koja je stručno osposobljena za prijevode u jednoj od država članica.

Članak 17.

Informacije dostupne javnosti

Države članice dostavljaju, u okviru Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima, osnovane Odlukom 2001/470/EZ, a s ciljem pružanja informacija javnosti, opis nacionalnih pravila i postupaka u vezi sa zaštitnim mjerama u građanskim stvarima, uključujući informacije u vrsti tijela koja su nadležna u predmetima koji ulaze u područje primjene ove Uredbe.

Države članice ažuriraju navedene informacije.

Članak 18.

Dostavljanje informacija od strane država članica

1. Do 1. srpnja 2014. države članice dostavljaju Komisiji sljedeće informacije:

(a) vrste tijela koja su nadležna u predmetima koji ulaze u područje primjene ove Uredbe, posebno navodeći, ako je to potrebno, sljedeće:

i. tijela koja su nadležna za određivanje zaštitnih mjera i izdavanje potvrda u skladu s člankom 5.;

ii. tijela pred kojima se na zaštitnu mjeru određenu u drugoj državi članici potrebno pozivati i/ili koja su nadležna za izvršenje te mjere;

- iii. tijela koja su nadležna za provedbu prilagodbe zaštitnih mjera u skladu s člankom 11. stavkom 1.;
- iv. sudovi kojima treba podnijeti zahtjev za odbijanje priznavanja i, ako je to potrebno, izvršenja u skladu s člankom 13.;
- (b) jezik ili jezici koji su prihvaćeni za prijevode, kako je navedeno u članku 16. stavku 1.
2. Komisija na odgovarajući način čini dostupnima javnosti informacije iz stavka 1., a posebno putem mrežnih stranica Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima.

Članak 19.

Izrada i naknadne izmjene obrazaca

Komisija donosi provedbene akte za izradu i naknadne izmjene obrazaca iz članka 5. i 14. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom ispitivanja iz članka 20.

Članak 20.

Postupak u odboru

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.

2. Prilikom upućivanja na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) 182/2011.

Članak 21.

Preispitivanje

Do 11. siječnja 2020., Komisija podnosi Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru izvješće o primjeni ove Uredbe. Ako je to potrebno, izvješću se prilažu prijedlozi izmjena.

Članak 22.

Stupanje na snagu

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 11. siječnja 2015.

Ova se Uredba primjenjuje na zaštitne mjere određene na dan 11. siječnja 2015. ili nakon tog dana, bez obzira na datum pokretanja postupka.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorima.

Sastavljeno u Strasbourgu 12. lipnja 2013.

Za Europski parlament
Predsjednik
M. SCHULZ

Za Vijeće
Predsjednica
L. CREIGHTON